

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku T. Z.  
przy uczestnictwie B. Z.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 lipca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży  
z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt I Ca 173/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Łomży dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków B. i T. Z., a zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Łomży oddalił apelację wnioskodawcy i uczestniczki postępowania.

Sądy obu instancji między innymi uwzględniły wniosek uczestniczki o ustalenie na podstawie art. 43 k.r.o. nierównych udziałów byłych małżonków w majątku wspólnym stwierdzając, że z uwagi na chorobę alkoholową

wnioskodawcy, nie podjęcie przez niego pracy zarobkowej, trwonienie majątku stron, do którego powstania przyczyniła się w całości uczestniczka, znęcanie się nad rodziną, uzasadnione było przyjęcie, iż udział uczestniczki w majątku wspólnym wynosi 80%, a wnioskodawcy 20%.

Sądy nie uwzględniły żądania wnioskodawcy o rozliczenie kwoty 80 000 zł pożyczki otrzymanej od jego rodziców, uznały bowiem, że fakt udzielenia tej pożyczki nie został udowodniony. Nie zaliczyły też do majątku wspólnego wierzytelności z tytułu likwidacji przez uczestniczkę rachunków bankowych stwierdzając, że wykazane zostało, iż pieniądze te zostały zużytkowane na bieżące potrzeby rodziny.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy przy ustalaniu stopnia przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego bierze się pod uwagę także przedmioty majątkowe, nabyte przez jednego z nich przez darowiznę lub pożyczkę, które z woli osób trzecich weszły do majątku wspólnego”.

Stwierdził też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd II instancji nie zmienił postanowienia Sądu I instancji, mimo że Sądy obu instancji rażąco naruszyły przepis art. 567 § 1 w zw. z art. 325 k.p.c. i nie orzekły w sentencji postanowienia o żądaniu ustalenia nierównych udziałów, a dokonane to zostało jedynie w pisemnych uzasadnieniach orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, co wymaga przedstawienia tego zagadnienia przez jego odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego zagadnienie powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje i wykazania, że mają one poważny charakter,

a mimo to nie doczekały się rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, koniecznego zarówno do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy jak i rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. 180/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazał powyższych okoliczności. Nie wskazał przepisu prawa, na tle którego powstało przedstawione przezeń zagadnienie ani nie przedstawił żadnych kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych powstałych w związku z nim, poprzestając na wskazaniu autora i tytułu jednej publikacji i stwierdzeniu, że kwestia ta jest w doktrynie sporna, co oczywiście nie jest wystarczające. Nie wykazał też, że zagadnienie ma poważny i uniwersalny charakter ani nie wskazał jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy mogłoby mieć jego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy.

Wnioskodawca nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.. Przede wszystkim nie wskazał jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy lub jego prawa procesowe mogło mieć nie zamieszczenie przez Sądy w sentencji orzeczenia rozstrzygnięcia o ustaleniu nierównych udziałów w majątku wspólnym, a wskazanie jedynie w uzasadnieniu na ustalenie nierównych udziałów i przyczyny takiego rozstrzygnięcia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 maja 2016 r. III CZP 6/16 (jeszcze nie publ.) brak rozstrzygnięcia o nierównych udziałach w sentencji orzeczenia nie pozbawia uczestników możliwości jego zaskarżenia apelacją.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw